

[Aksel Larsen.]

garn, har jeg kun det at sige, at hun ganske åbenbart har arbejdet for det spionageapparat, som med støtte af De samvirkende Fagforbund i Danmark blev oprettet ved beslutning i Bruxelles den 27. maj i fjor. Jeg skal for tydeligheds skyld tillade mig påny at citere et kort stykke af denne beslutning — med formandens tilladelse —:

„ICFTU bør gå endnu videre ved at forsøge at give opmuntring og hjælp til de demokratiske styrker i disse lande, som modstår eller med hjælp udefra kunne modvirke deres kommunistiske regeringer. Dette vil medføre oprettelsen af en ICFTU-efterretningstjeneste, bestående af pålidelige informationskilder og pålidelige korrespondenter i disse lande. Der findes allerede mennesker, der kan hjælpe os“ — ja, Anna Kethly f. eks. — „men det vil alligevel blive et vanskeligt arbejde at tilrettelægge en sådan efterretningstjeneste. Man må huske, at dette arbejde er farligt og fortroligt og har karakter af sammensværgelse.“

Det er naturligvis meget pænt af dem, der er ansvarlige for, at man organiserer spionagetjeneste bl. a. i Ungarn, at de bagefter tager sig af dem, som kommer i fortræd, fordi de deltager i spionagetjenesten, men det gør det ikke mere berettiget at jamre over, at spioner bliver straffet. Iøvrigt må jeg erindre om, at det jo af partisekretæren i det norske arbejderparti åbent er erklæret, at det internationale socialdemokrati kun har lavet Anna Kethly-kampagnen i håb om derved at kunne modvirke den internationale appel for en fredspagt mellem stormagterne.

Og så endelig den sidste bemærkning til det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Det ærede medlem holdt en tale i går, hvor han gjorde opmærksom på, at nu måtte man sige åbent til befolkningen, at den atlantiske politik med oprustning, og hvad dertil hører, medfører ofre, nedskæringer, forværringer for befolkningen, men disse ofre må befolkningen bære. Det stod det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og sagde i går. Men forleden holdtes der repræsentantskabsmøde i De samvirkende Fagforbund; det ærede medlem deltog i dette repræsentantskabsmøde, og dér vedtog man en beslutning om, at man skulle have en bedre levefod og en social højnelse for den arbejdende befolkning, at arbejdstiden skulle nedsættes, ferien forlænges herhjemme o. s. v. Den ene dag står det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og er med til at bilde arbejderbefolkningen ind, at selvom man godkender Atlantpagten — for Atlantpagtens godkendelse står

også i beslutningen fra dette repræsentantskabsmøde —, kan man få sociale forbedringer, bedre levevilkår, og den anden dag står det ærede medlem her og erkender, at Atlantpagtpolitikken må medføre ofre og forværringer i befolkningens levevilkår.

En bemærkning til forsvarsministeren. På foranledning af det ærede medlem hr. Elgaard har forsvarsministeren fremsat en udtalelse om, at pressen skal være forsigtig med omtale af militære anliggender. Ja, dermed er den sag ikke klaret. Det, det ærede medlem hr. Elgaard gjorde, var jo at rette et voldsomt angreb på „Frit Danmark“, som har bragt et kort over København med angivelse af særlig vigtige militære mål, og herom har det ærede medlem sagt, at det er jo noget, der grænser til det allerværste, det er at udpege disse mål for en eventuel fjende. Jeg synes, man skal se at komme ned på jorden. Man kan købe et hvilket som helst Københavnskort i en københavnsk boghandel, og dér kan man se, hvor de pågældende institutioner er placeret, og hvis man ikke ved det, kan man tage og læse en artikel af kaptajn Frits Schrøder i „Politiken“ for den 25. marts i år, hvor kaptajn Frits Schrøder i alle detaljer fortæller, hvor der befinder sig direkte militære mål i København, f. eks. på Christianshavn, Amager, i Baadsmundsstræde, på Artillerivej, hærens tekniske korps, Holmen, skydeskolen o. s. v., o. s. v. Jeg synes, det ærede medlem hr. Elgaard skulle se at komme lidt ned på jorden, og jeg synes ikke, forsvarsministeren havde behøvet at hoppe på den limstang.

Det ærede medlem hr. Bøgholm anså det for nødvendigt at komme sin udenrigsminister til hjælp. Det kunne sikkert også tiltrænges, men om den højtærede udenrigsminister var taknemlig for hjælp netop fra det ærede medlem hr. Bøgholm, ved jeg ikke. Jeg føler ikke trang til at svare det ærede medlem hr. Bøgholm, som i skrift og tale altid har givet udtryk for, hvad man ønskede og sagde i den tid enhver tid førende reaktionære og krigslystne militærmagt. Før krigen var det i Berlin, det ærede medlem hr. Bøgholms grammofonplader blev indtalt, og nu er det naturligt, at det ærede medlem taler med His Master's Voice fra Washington. Jeg føler så meget mindre trang til at svare det ærede medlem hr. Bøgholm, som jeg præcis erindrer mig den karakteristik af det ærede medlem, som en kyndig og ærlig, fremtrædende konservativ politiker i sin tid gav af ham, da han sagde: jeg har aldrig grebet ham i at tale sandhed.

Når udenrigsministeren siger vedrørende